

Tarda de diumenge

Estic còmodament assegut. Durant uns instants he oblidat les diverses preocupacions que sovint em persegueixen. Em pesen els ulls. De fons, sento la televisió, tot i que no paro atenció al que estan transmetent, i progressivament caic en un son profund.

Sóc dins un món estrany. Res no m'és familiar i tot és desconegut. Diria que no em trobo al món que tots coneixem. Aquest té quelcom diferent. L'ambient ha canviat. Potser és arriscat, però m'atreiria a afirmar que em trobo al futur.

Passejo pel carrer. És curiós, tot gira entorn els diners. Es pot comprar qualsevol cosa. Tot té un preu. Els diners ens proporcionen tot allò que hom pugui desitjar. Em trobo en un món on es poden comprar diferents coses que fins ara tenien un preu incalculable, eren veritablement úniques precisament perquè no es podien comprar i ningú no ens les podia prendre.

Aquí on em trobo qualsevol persona que disposi de la quantitat que es demana pot comprar els diversos valors que compartim, les sensacions que intensament experimentem, les diferents paraules que pronunciem o que ens costa dir als altres, les emocions que ens envaeixen...

Es pot comprar l'amistat més íntima i sincera, l'empatia, la felicitat més extrema, les ganes de somiar i seguir endavant, la sensació de trepitjar les fulles seques de tardor, els somriures espontanis, la fortalesa de la valentia, es pot fins i tot, comprar l'amor incondicional. Sembla que fa més de deu anys, les autoritats van decidir que tot era susceptible de ser comprat i ser venut. I tot és tot. Així, els governants de deu anys enrere van decidir sortir d'una crisi.

Una sensació estranya m'envaeix, una suor freda que em recorre l'esquena. Com hem arribat fins aquí? Per què no hem acabat amb aquest consumisme compulsiu i irrefrenable?

Ara em remoc incòmodament al sofà. Per uns instants, totes les preocupacions del món m'han perseguit. He obert els ulls de cop i volta i els he obert de bat a bat. Sóc incapaç de sentir res, ni tant sols la televisió que no ha deixat de retransmetre anuncis en tot moment. M'aixeco d'un bot.

Berta Massaguer Bardají